

[Elisabeth Arnold]

Det hænger noget sammen med det tidligere beslutningsforslag om adgangsbe grænsningens ophævelse og ønsket om internationalisering. Der er nogle klare paralleller mellem dette og ungdomskontrakten til det, vi behandlede for lidt siden om de videregående uddannelser og forskningen.

Men der er jo også mange andre ting, der stiller sig hindrende i vejen for, at vi kan få løst arbejdsløshedsproblemet herhjemme. Der er i dette forslag skrevet mange gode hensigter og mange ambitiøse mål. Jeg skal ikke gentage de tidligere ordføreres lovprisninger af problemets vigtighed og dets alvor, men jeg vil nævne et enkelt forhold, som er gentaget mange gange i bemærkningerne, nemlig at man appellerer til større smidighed, til større samarbejde mellem utallige organer, mellem de unge, kommunerne, arbejdsmarkedsnævn, arbejdsformidling, uddannelsesinstitutioner og arbejdsmarkedets parter. Alle disse flotte formuleringer og udmærkede sætninger kan vi godt vedtage herinde, men derigennem får vi ikke automatisk etableret det gode samarbejde, vi efterlyser, og som er en klar forudsætning for, at planen overhovedet kan lykkes.

Jeg vil gerne kæde det sammen med nogle betragtninger om praktikpladser. Mangelen på praktikpladser er et kæmpeproblem, og det har vi jo lige hørt i diskussionen mellem Fremskridtspartiets og forslagsstillernes ordførere. Jeg har selv prøvet at oprette praktikpladser i det private erhvervsliv og har sjældent oplevet mage til bureaukrati, mage til dårligt samarbejde mellem fagforeninger, arbejdsformidling og uddannelsesinstitutioner. Jeg har aldrig været ude for noget lignende: Det var et forhindringsløb uden lige. Det viste sig senere, at der lige bestemt på det uddannelsesområde var et meget dårligt system. På et andet uddannelsesområde var der et perfekt system, hvor man bare tog telefonen og ringede til arbejdsformidlingen, så havde man en praktikplads dagen efter, hvis man som arbejdsgiver gerne ville oprette én. Så der hviler altså et meget tungt ansvar på mange af parterne selv ude i systemet. Vi kan vedtage lige så tosset, vi vil herinde, at der skal være et bedre samarbejde, men hvordan får vi det gennemført i praksis?

Mangelen på praktikpladser skyldes også, at firmaerne ikke går godt, og derfor har hr. Aage Brusgaard fra Fremskridtspartiet jo også indly-

sende ret i, at praktikpladserne er noget af det første, der ryger, hvis virksomhederne går dårligt og ikke har noget overskud og ikke har noget råderum, ikke så meget fordi de koster penge – men det gør de jo – som fordi de kræver indsats fra arbejdsgivernes side i retning af, at den unge skal uddannes og have noget ud af sit praktikophold. Det er ikke bare en anbringelse, ikke bare en arbejdskraft, man kan sætte til hvad som helst. De unge skal oplæres i deres fag, og de skal kende sikkerhedsreglerne og mange andre ting. Derfor skal der sættes arbejdskraft af i firmaet til at tage sig af den unge, og derfor er det at oprette en praktikplads faktisk en opgave, som skal tages alvorligt af arbejdsgiverne. Det kræver både penge, tid og en velvillig indstilling fra firmaet. Og det kræver altså også, at firmaet går godt, for så snart det begynder at gå skidt, er praktikpladser det, man afskaffer.

Men vi vil fra radikal side fantastisk gerne være med til at hjælpe til at få gang i hjulene og at få oprettet nogle flere praktikpladser, gerne med nogle gulerodsprincipper eller andre foranstaltninger, som kan hjælpe. Det synes vi faktisk er et af de allerværste problemer.

Til sidst vil jeg fremsætte en ganske lille formalistisk betragtning. Jeg har læst forslaget på en meget bestemt måde, og det er jeg åbenbart den eneste der har. Jeg har læst forslaget, som om alle unge under 20 år efter 3 måneders ledighed og senest efter 5 måneder skal have garanti for en uddannelsesplads, en praktikplads eller et konkret job. Jeg forestillede mig i min fantasi, at unge, som lige netop var sluppet ud ad skoleporten og nu åndede frihedens luft for første gang i deres liv, straks blev modtaget af et nyt system, som stod parat med en stor, knusende favn for at sige: Kom nu her, min lille ven, nu skal du have en kontrakt, og den skal du holde, og du er bundet til et system i de næste 7, 8, 9 år, og du skal have et sammenhængende job- og uddannelsesforløb, så skal vi nok tage hånd om dig, nu er du i vores trygge favn! Er det rigtigt læst, eller har jeg misforstået det hele? Jeg håber, jeg har misforstået det.

Vi kan ikke støtte forslaget, som det foreligger, men vi synes, der er mange gode intentioner i det, og vi vil gerne være med til at diskutere konkrete enkeltheder i det.